

Lliurament de la Distinció de la UOC a Mireia Armengol

Sala Josep Laporte, Barcelona

Desembre 2014

Sr. President de la Comissió Permanent del Patronat,
Sr. Director General,
Sr. Secretari General,
Sra. Mireia Armengol,
Síndic,
Directors,
Amigues i amics,

En la cultura anglosaxona és molt coneguda una suposada maledicció xinesa que diu: “Tant de bo visquis temps interessants”. La condemna té molta mala llet (idea / sombra/ etc.) i, encara que ho pugui semblar, no té res d’innòcua. Perquè aquests “temps interessants” no són sinó la metàfora de revolucions, guerres, canvis... Segurament, l’horitzó menys volgut per qui aspira a una vida tranquil·la i plàcida.

Tanmateix, mai es pot generalitzar. I al costat dels que veurien aquesta previsió amb prevenció, hi ha també els que, potser una minoria, s’ho miren com un repte, com un desafiament. Evidentment, aquí estem pressuposant que podem elegir els temps que ens toquen viure. I això, ja sabem que és un impossible...

Però que no ens sigui donat poder triar, no té perquè convertir-nos en purs titelles de l’atzar. Al contrari, depèn de nosaltres, de l’esperit amb què encarem la vida que aquesta resulti més o menys satisfactòria.

Quan la Mireia Armengol va arribar a la UOC, després d’una trajectòria professional consolidada, estic convençut que ho va viure com un repte engrescador. Però, segurament, mai va imaginar-se que viuria, primer com a vicegerent de Gestió des de 2006 i a partir de novembre de 2012 ja com directora general de la FUOC i gerent, uns temps tan “interessants”.

A reptes externs tan singulars com la pitjor crisi econòmica de les darreres dècades, s’hi van sumar disrupcions com les derivades de la consideració pública de la UOC, el traspàs entre dos equips rectorals, la inspecció de la Sindicatura de Comptes o la definició d’un nou i decisiu Pla Estratègic.

«Segurament, si a un gerent ‘tradicional’ li fessin imaginar el pitjor dels mons possibles, el seu dibuix s’aproximaria a l’escenari abans descrit. Un gerent ‘tradicional’ n’hagués fugit com gat escaldat. Per sort nostra, de la UOC i de l’equip que encapçalo, la Mireia Armengol no responia a aquest perfil espantadís.»

Al llarg dels seus vuit anys a la UOC, tant durant el mandat de la doctora Imma Tubella com durant els meus primers mesos al càrrec, la institució va contreure un deute manifest vers el seu compromís, dedicació i capteniment.

Per tot plegat, a l'agraïment més formal i institucional, m'hi agradaria sumar-hi la meva pública estima personal pel seu suport i per la seva lleialtat. No oblidaré mai com vàrem treballar plegats en les primeres setmanes de la meva arribada a la UOC per tal de fer front als reptes inicials.

Si vols, Mireia, aquest és un reconeixement amb trampa, perquè, de la mateixa manera que si fos menester podràs comptar amb aquesta casa i aquest rector pel que calgui, m'agradaria pensar que també nosaltres podrem comptar amb tu en el futur, sigui on sigui que et dugui la teva excel·lència professional.

Moltes gràcies.

Josep A. Planell